

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 592/05
16.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Милом Бандуком, записничарем, у кривичном предмету оптуженог АА, због кривичног дела из чл.106. став 2. у вези става 1. Кривичног закона Републике Србије и др., решавајући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, адв.АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Београду К. 1241/03 од 04.11.2004. године, после седнице већа одржане дана 16.06.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе оптуженог АА и његовог браниоца а пресуда Окружног суда у Београду К.1241/03 од 04.11.2004. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је оглашен кривим оптужени АА због кривичних дела обљуба са лицем које није навршило 14 година из чл.106. став 2. у вези става 1. КЗ РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 - десет година, продужено кривично дело приказивање порнографског материјала из чл.252. став 1. ОКЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 - једне године и држање ватреног оружја и муниције из чл.33. став 1. Закона о оружју и муницији РС за које му је утврђена казна затвора у трајању од 2 - две године и за наведена дела у стицају осуђен на јединствену казну затвора од 12 - дванаест година, у коју му је урачунато време проведено у притвору од 03.11.2003. године па надаље.

Истом пресудом оптуженом је изречена мера безбедности одузимање предмета наведених у изреци побијане пресуде.

Одлучено је да се о трошковима кривичног поступка и пашалу донесе посебно решење.

Против те пресуде жалбе су изјавили:

- бранилац оптуженог због одлуке о казни, с предлогом да се првостепена пресуда преиначи и оптуженом изрекне блажа казна и

- оптужени због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни с предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће му се изрећи блажа казна.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. 729/05 од 26.04.2005. године предложио да се жалбе као неосноване одбију а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа, размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом, коју је испитао у смислу чл.380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалбама нашао:

Првостепена пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл.380. став 1. тач.1. и 2. ЗКП). Оспоравајући утврђено чињенично стање оптужени у жалби понавља своју одбрану да није има сексуалне односе са малолетном оштећеном ББ, да њој и малолетној оштећеној ВВ није пуштао касете са порно филмовима, а да је за пронађени пиштољ имао оружни лист.

Врховни суд, међутим, изнете наводе жалбе није могао да прихвати због следећег:

Првостепени суд је правилно оцењујући веродостојним исказе малолетних оштећених ВВ и ББ несумњиво утврдио да је оптужени у време наведено у изреци побијане пресуде претњом да ће напасти на живот мал. оштећених и употребом силе у више наврата на начин описан у изреци пресуде са њима имао сексуалне односе и да им је притом приказивао порнографске видео касете. На веродостојност њихових исказа, пре свега упућује налаз и мишљење вештака, психолога др ГГ, којим је утврђено да су код малолетне оштећене ББ присутни показатељи емоционално-сексуалног злостављања као и тешкоће услед непоузданог и некозистентног родитељства, да је њена способност запажања прилично детаљна, способност памћења добра, увиђање релацијских односа па и намера других присутна, да у интерпретацији изостаје поузданост, али да су добијени подаци садржински повезани са стварним догађајима а не са спонтаним фантазијама. Истим налазом и мишљењем утврђено је да је код малолетне оштећене ВВ због трауматског искуства, испољен застој у школи, неуобичајене емоционалне реакције, непримерено, "стармало" понашање уз испољавање неуобичајеног сексуалног понашања и знања, те да упркос исподпросечних интелектуалних потенцијала се не евидентирају конфабулаторне тенденције или склоност ка фалсификовању и конструисању података.

Поред тога, искази малолетних оштећених су поткрепљени како исказима бројних саслушаних сведока, тако и прочитаним писменим доказима који докази се жалбама и не доводе у сумњу. Код изнетог сасвим је јасно да је оптужени на начин описан у изреци побијане пресуде принудио на обљубу и малолетну оштећену ББ и то у више наврата, као и да је како њој, тако и малолетној оштећеној ВВ приликом обљубе приказивао порнографске видео касете, како то правилно закључује и првостепени суд, па се наводи жалбе оптуженог у том делу показују неоснованим.

Такође је правилно првостепени суд утврдио да је оптужени дана 04.11.2003. године у свом стану неовлашћено држао ватрено оружје - пиштољ описан у изреци побијане пресуде, са једним оквиром и 9 метака истог калибра. Наиме, оптужени је у потпуности признао да је у свом стану држао наведено оружје неовлашћено јер је његов захтев за легализацију био одбијен, а да му је било жао да пиштољ преда. Такав његов исказ у складу је са потврдом о привремено одузетим предметима, као и извршеним вештачењем, па се наводи жалбе оптуженог и у овом делу показују неоснованим.

Према томе, првостепени суд је утврдио све чињенице и околности и то како оне које чине обележје кривичних дела у питању, тако и оне које се тичу психичког односа оптуженог према извршеном делу и на тако утврђено чињенично стање, правилно применио кривични закон.

Испитујући правилност одлуке о казни, Врховни суд налази да су жалбе оптуженог и његовог браниоца неосноване.

Појединачне казне те јединствена казна затвора од 12 - дванаест година на коју је оптужени осуђен побијаном пресудом у складу су са тежином извршених кривичних дела и степеном кривичне одговорности оптуженог. Приликом одмеравања казне првостепени суд је имао у виду све у овом погледу релевантне чињенице и околности наведене на страни 14 образложења побијане пресуде, које је правилно оценио, дакле и околности извршења дела на које се у жалби браниоца указује. Поред тога, првостепени суд је свакако имао у виду околност да је оптужени био на ратишту и да је то оставило трага на стање његовог психичког здравља због чега се лечио у неуропсихијатријским установама али и по налажењу овога суда те околности у конкретном случају, с обзиром на тежину извршених кривичних дела и висок степен друштвене опасности оптуженог као учиниоца не могу оправдавати изрицање блаже казне од изречене. То исто важи и за околност да је урачунљивост оптуженог због наведених психичких тегоба била смањена. Стога, а како се у жалбама не наводе неке нове олакшавајуће околности које првостепени суд није имао у виду, то се појединачне казне за извршена кривична дела те јединствена казна затвора од 12 - дванаест

година показују нужним за остварење како генералне тако и специјалне превенције (чл.33. ОКЗ), па се наводи жалби о строго изреченој казни као и предлог за изрицање блаже казне оцењују неоснованим.

Правилна је и одлука о мери безбедности донета на основу чл.69. ОКЗ.

Са свега напред изнетог, а на основу чл.388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,

Мила Бандука Новица Пековић

За тачност отправка

вг